

ORĘDOWAĆ (4) *vb impf i pf*

impf (4), [*pf HistTroj*].

Pierwsze o oraz a jasne; drugie o prawdopodobnie jasne (tak w -ować).

inf orędownać (1). ◇ *praes* [1 sg oręduję.] ◇ 2 sg orędujesz (1). ◇ 3 sg oręduje (1). ◇ [*praet* 3 sg m orędownął.] ◇ *imp* 2 pl orędujcież (1). ◇ [*con* 3 sg m by orędownął.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w.

1. *Prosić, wstawiać się za kimś, pośredniczyć; intercedere BartBydg (3) : Intercedere, orądowacz. BartBydg 224; [semper uiuens ad interpellandum pro nobis. aby orędownał Glosy II nr 84/180; Oręduię/ Intercerdo [!], mediatorem ago. Volck Ppp2v].*

orędownać komu (1): Idzcie ku moié matuchnie námileyffé/ oręduycież iey miłości/ máli tzo gotowégo/ by mi raczyła przyflatz *OpecŻyw* 38.

orędownać za kogo (1): Bo ty nas záltępuiefz/ tám w niebie zá nas oręduiefz *ArtKanc E6v*.

[*orędownać za kim*: dány ieft nam on Pan Kryłtus Biskupem/ áby zá námi ten sam orędownał/ á grzechom odpúłzczenia nam dołthął *GilPos* 313.]

2. *Przedstawi(a)ć sprawy w czyimś imieniu, zawiadamiać, oznajmi(a)ć; agere legationem, deferre a. edere a. peragere a. referre mandata, venire oratorem ab aliquo Cn (1) :*

orędownać od kogo (1): KANCLERZ LITEWSKI. Ten Litewłkie spráwy opátruie, wózákże y Polłkich fie dotyka: zwłáczáz gdy Polłkich Kánclérzów niemáż. Bo y od Królá *in publico* oręduie *SarnStat* 322.

[*orędownać co*: Sługá gdy to przyiechawłzy orędownał/ Hekubá odpowiedzialá *HistTroj* H6v.]

Synonimy: 1. *prosić*; 2. *oznajmiać, oznajmić*.

Cf [**ORĘDOWNANIE**]